

Spm. nr. 1225

Til *industriministeren* (15/7 81) af:

Voigt (FP):

»Vil ministeren være åben for – i henhold til næringslovens § 13 – at der gives mulighed for på varme sommerdage at sælge f. eks. frisk frugt, konsum-is og læskedrikke på danske strande, hvor der ikke findes lokaliteter som beskrevet i lovens § 10, eller hvor der er uforholdsmæssig lang vej til sådanne lokaliteter?«

Begrundelse

Den danske sommer er jo særdeles mærkelig i sin opførsel. Nogle dage er det drønende varmt, og andre dage går vi og småfryser.

På de varme dage trænger vi næsten alle sammen til en is, et æble, en sodavand eller blot en kold bajer med dug på flasken.

Nogle steder ved de danske kyster er der meget langt til et sted, hvor der handles med de ting, jeg her har nævnt som attraktive en glohed sommerdag ved stranden, og mange steder er forretningerne lukket lørdag og søndag, f. eks. ved Feddet på Vestfyn, som er det sted, jeg bedst er orienteret om.

Her er det, jeg mener, at en ung arbejdsløs – eller for den sags skyld en hvilken som helst arbejdsløs – kunne tjene en skilling ved at sælge de nævnte varer for f. eks. den nærmeste købmand, brugsforening eller lignende. Dette ville samtidig indebære, at den arbejdsløse ikke skulle belaste arbejdsløsheds-kassen. Han eller hun ville igen få en mening med dagen, og sidst men ikke mindst ville der indgå afgifter til den slunkne statskasse.

Hvad med at lade de gamle og sødmefyldte ord »Is, sodavand, øl og pølser« på ny klinge fra de danske strande?

Besvarelse (29/7 81):

Industriministeren (Erling Jensen):

Salg af varer fra danske strande er normalt undergivet næringslovens almindelige regler, herunder lovens § 10, hvorefter varer kun må afsættes fra fast, d.v.s. varigt, forretningssted.

Imidlertid kan de af spørgsmålet omfatte de varer – frisk frugt og konsum-is – allerede i medfør af næringslovens i § 12 indeholdte

regler sælges ved omførsel, således at kravet om fast forretningssted ved disse varers forhandling ikke behøver at opfyldes.

I medfør af lovens § 13 kan ministeren i særlige tilfælde give personer og selskaber m.v. tilladelse til for et begrænset tidsrum ad gangen at omføre nærmere angivne varer, d.v.s. varer, der ikke er omfattet af omførselsreglerne, til salg.

Efter bestemmelsens forarbejder har der særlig været tænkt på eksempelvis invalide personers adgang til omførsel af de af dem fremstillede husflidsprodukter.

Bestemmelsen har efter hidtidig praksis været fortolket restriktivt, men principielt kan det ikke udelukkes, at der blev opnået tilladelse også til forhandling af læskedrikke på danske strande.

Ved foranstående besvarelse er der naturligvis ikke taget stilling til, i hvilket omfang miljøbestemmelser eller politivedtægtsbestemmelser måtte stille sig hindrende i vejen for sådan forhandling.

Spm. nr. 1226

Til *ministeren for skatter og afgifter* (15/7 81) af:

Bollmann (CD):

»Vil ministeren tage initiativ til en ændring af spiritusafgiften, efter at både branchen og toldvæsenet har påvist store kontrolproblemer og dermed større risiko for afgiftsunddragelser?«

Begrundelse

Allerede ved behandling af loven i foråret 1980 påpegede bl.a. CD, at den kombinerede mængde- og værdiafgift ville give store kontrolproblemer. De seneste oplysninger fra både spiritusbranchen og toldvæsenet synes fuldt ud at bekræfte disse antagelser. Den eneste rimelige løsning på problemerne er derfor gennemførelse af en ren literafgift på spiritus.

Besvarelse (20/7 81):

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Efter de oplysninger, der foreligger for mig, er kontrolproblemerne i forbindelse med spiritusafgiftsloven ikke større, end